

Gençliğin devrimci eyleminin birliği için

DEMOKRASİ MÜCADELESİ ve DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

TUSTAV

DEVRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI 3

TÜSTAV

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ İÇİN

DEMOKRASİ MÜCADELESİ
VE
DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

İUSTAV

Devrimci Gençlik
Yayınları : 3

TÜSTAV

ÇARK Matbaası / Ankara 1975

Günümüz Türkiye'sinde demokrasi mücadelesi hep çarpıtılmış ve sınıfsal içeriğinden koparılarak saf demokrasi anlayışı geliştirilmeye çalışılmıştır. Kimi sol kuruluşlar 'Daha ileri' demokrasi için İleri, sloganıyla işçi sınıfını, ne olduğu belli olmayan (aslında açıkça bellidir ve işçi sınıfını, burjuvazinin bir kanadının peşine takmaktadır) sloganlarla aldatmaya çalışmaktadırlar. Demokratik mücadele ile demokrasi mücadelesi, ya her iki kelimeye de ayrı bir sosyal muhteva vererek açıklanmakta ya da bu ikisi biribirine karıştırılmaktadır. Sorunun açıklığa çıkabilmesi için Demokrasi mücadelesinin ne olduğunu ve bunun mevcut demokrasisinin sınırları genişletme mücadelesinden nasıl farklı olduğunu açıklamakta yarar vardır.

Bilindiği gibi 'Saf demokrasi' tanımı burjuvaziye aittir ve Tarihte saf demokrasi,

diye bir şey yoktur. Demokrasinin gerçeğinden, safından, ilerisinden, gerisinden bahsedilemez. Öncelikle belirtilmesi gereken şu veya bu sınıfın demokrasisidir. Demokrasi özünde diktatörlük demektir. Demokrasi kavramı ancak sınıflı toplum kavramıyla ve bir sınıfın diktatörlüğü kavramıyla anlam kazanır. Dolayısıyla söz konusu olan 'Saf demokrasi' değil sınıf demokrasisidir. Her sınıflı toplum bir demokrasiyi içeriyorsa bu demokrasi o toplumsal süreçte hakim olan sınıfın demokrasisidir. Kapitalist toplumda demokrasi, burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün siyasi ifadesi olan Burjuva demokrasisidir. Sosyalist toplumda ise demokrasi demek proletaryanın diktatörlüğü demektir ve sosyalistler böyle bir demokrasi için işçi sınıfının demokrasisi için mücadele verirler. Temel mücadele budur. Zaten politik mücadelenin temel mücadele olmasının anlamı buradadır.

Şu anda bir dünya sistemi olarak, burjuvazinin diktatörlüğünün hakim olduğu, bir sistem içinde yaşıyoruz. Ve temel mücadelemiz proleter demokrasi içindir. (Geri bırakırılmış ülkelerde, Sosyalizme geçişin demokratik halk devrimi ile oluşu, yani aşamalı ve kesintisiz bir geçişin söz konusu olması bu

temel anlayışın derinlik kazanmış bir ifadesidir ve ona ters düşmez) Fakat sosyalistler bu temel mücadelenin yani işçi sınıfının demokrasisi (veya ülkemizde Halk demokrasisi) için mücadelenin yanı sıra içinde bulundukları yapı içinde mevcut demokratik hak ve özgürlükleri korumak ve yeni mevziler kazanmak içinde mücadele ederler. Ekonomik-demokratik mücadele işte bu mücadeledir ve kesin politik mücadelenin belirleyiciliği ve öncülüğü altında yürütülür.

Demekki «Eğer tarihte sağduyuyla alay edilmiyorsa, farklı sınıflar var oldukça 'saf demokrasi'den değil sadece sınıf demokrasisinden söz edilebileceği açıktır... 'Saf demokrasi' işçileri kandırmaya uğraşan bir liberalin yalan dolu sözleridir. Tarih feodaliteye üstün gelen burjuva demokrasisini ve burjuva demokrasisine üstün gelen proleter demokrasisini tanır...» (Lenin, **Devlet ve İhtilal**)

O halde sosyalistlerin temel görevi kendi demokrasileri için mücadele etmektir ve politik mücadele ile bu sağlanır. Öte yandan mevcut demokrasinin içinde yer almak demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanmak ve yeni mevziler için mücadele

etmek (ekonomik-demokratik mücadele) demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır ve kesin belirleyici olan politik mücadeledir.

Demekki demokrasi mücadelesi, siyasi iktidar mücadelesidir ve son tahlilde sosyalizm mücadelesidir. Demokrasi mücadelesi, belli tarihi dönemlerde ele geçirilecek iktidarın yapısına daha doğru, işçi sınıfının siyasi iktidar uğruna verdiği mücadele programına göre değişik karakter taşıyabilir ama bu son tahlilde proleter demokrasisi için verilen mücadeledir örneğin ülkemizde devrimin karakter olarak burjuva olması onun, proleter demokrasisi uğruna bir mücadele olmadığı anlamına gelmez aslında ta kendisidir. (Leninist kesintisiz devrim esprisi)

Oysa ülkemizde bu anlayış çarpıtılmakta, demokrasi mücadelesi adına, mevcut demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesi ön plana çıkarılmaktadır. 'Toplumsal ilerleme', 'Toplumsal dönüşümleri sağlayacak hükümetleri destekleme', 'Daha ileri demokrasi için ileri' sloganları, burjuva demokrasisini savunan onu genişletmeyi, yani işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini temel alan, siyasi iktidar mücadelesini ikinci plana itip, Tekelci sermayenin reformist tercih-

lerini ve orta ve küçük burjuvazinin iktidar mücadelesini destekleyen bu anlayışın sakatlığı ve anti-Marksist oluşu açıktır. Bu iki ayrı mücadeleyi birbirine karıştırmanın ve bu anlamda, işçi sınıfı düşüncesi içinde, burjuvazinin görüşlerini ve onun iktidarını savunan bu ekonomist, revizyonist tez en açık şekilde bugün DİSK'in programında görülmektedir. Ve öz olarak bütün revizyonist parti ve guruplar tarafından savunulmaktadır.

Demokrasi mücadelesi ve demokratik mücadele aynı siyasi içerikte kullanılmakta (Bu iki mücadele aynı anlamda yani siyasi iktidar mücadelesi anlamında kullanılabilir. Fakat birincisi işçi sınıfının politik mücadelesi yani siyasi iktidar mücadelesi olarak konuyor ve ikincisi ise işçi sınıfının ekonomik mücadelesi içinde bir kategori olarak kullanılıyorsa bu ayırım belirtilmeli ve ikinci mücadelenin, ekonomik-demokratik mücadelenin, siyasi planda yansıması, bazı yeni demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması uğruna yani legal olanakları genişletme mücadelesi olduğu belirtilmelidir.) — çünkü bunların ayrı ayrı bir tanımlanmasına rastlanmamaktadır. Ve şu tanımlama getirilmektedir: «Demokratik mücadele siyasi planda

düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü ekonomik planda ise sömürü ağının gevşetilmesini emekçilerin ekonomik durumlarının düzeltilmesini içerir» (Kitle, sayı 11) Bizim siyasi iktidar mücadelesi olarak tanımladığımız demokrasi mücadelesini bu biçimde koyuş, elbetteki işçi sınıfına siyasi iktidar mücadelesi değil 'Demokrasiyi geliştirme' mücadelesini önerecektir.

«... Öte yandan işçi sınıfımızın bağımsız politikasının olmadığı yerde demokrasinin kendiliğinden gelişeceğini ummak ve küçük burjuva demokrasisinin sınırlarının aşılacağını sanmak (yazı yazıldığı zaman CHP iktidardadır) uluslararası ve yerli finans kapital tahakkümünün gerileyeceğini, prekapitalist sömürücülerin çökeceğini düşlemek, gerçek dışı bilim dışı bir eğilimdir.» (Kitle, sayı 16)

Yani demokrasi mücadelesi, demokrasinin sınırları genişletile genişletile verilecek ve böylece aşılacaktır. İşçi sınıfı burjuva diktatörlüğünü yenmeden onun sınırlarını genişlete genişlete siyasi iktidarı ele geçirecektir. Ve «... Fakat bir şeyi değiştirmek için onun içinde yer almak gerekir.» (Kitle, sayı 64) deniyor. Ülkemiz gibi sömürge tipi faşiz-

min var olduğu toplumlarda, bu iktidarı yıkmak, içinde yer almak, onun bir unsuru olmak, mücadele olarak öneriliyor. Temel mücadele alanı olarak «... Burjuva demokrasisinin bir **unsuru olmak**, ona tanınan bütün hak ve özgürlüklerden yararlanmak için mücadele...» (a.g.e) gösteriliyor. Dolayısıyla sosyalistler «Demokrasinin gelişip kurumlaşması için kendilerine düşeni...» yapmalıdırlar. (İlke sayı 6) Hangi demokrasiyi geliştirip kurumlaştırıyoruz: Burjuva demokrasisini... **İşte işçi sınıfına önerilen ve demokrasi mücadelesi olarak adlandırılan budur.**

İşçi sınıfının hedefi burjuva demokrasisini geliştirmek,(!) kurumlaştırmak(!) ve o yapı içinde yer alarak, yavaş yavaş onu genişleterek siyasi iktidarı ele geçirmektir. «Daha ileri demokrasi için, toplumsal ilerleme için ileri» sloganının anlamı ve özü budur. **Revizyonizmin**, barış içinde sosyalizme geçiş teorisinin özü budur. Bu anlayışın demokrasi mücadelesinide çarpıtacağı ve demokrasiyi geliştirme uğruna mücadelede gerekli örgütlenme imkanının kendisine tanınması için mevcut iktidara demokrasi dersleri vereceği açıktır.

«Demokrasinin gerçekten yaşadığı, sürekli olarak geliştiği bir toplum tepeden tır-

nağa örgütlü bir toplumdur. Ancak böyle bir toplumda her zaman sımsıkı bir şekilde örgütlü olan egemen sınıfların dışında kalan toplum kesimleri sesini duyurabilir, demokratik işleyişe ağırlıklarını koyabilirler. (Kitle, sayı 19) Ne şahene bir mantık, demekki proletarya diktatörlüğü, demokrasinin gerçekten yaşadığı bir yer değildir, orada demokrasi yoktur çünkü o toplumda egemen olan proletarya diğer kesimlere (burjuvaziye) örgütlenme hakkını vermez.

Baylarımız demokrasiyi herkesin örgütlü olduğu, sözünü söyleyebildiği demokratik işleyişin var olduğu ve bu işleyişe ağırlığın konulabildiği toplumlar olarak tanımlıyorlar. Bunu isimlendirmeye dahi gerek yoktur ve burjuvazinin de isteği budur. Demokrasi mücadelesini sadece onun içinde yer almak onun unsuru olmak ve böylece onun sınırlarını aşmak olarak tanımlarsak zorunlu olarak böyle bir demokrasi tanımlaması yapmak zorunda kalırız.

Böylece Burjuvazinin geliştirip savunduğu teorinin çığırtkanlığını bizim beylerimiz yapmış oluyorlar. Amaç «demokratik işleyişe ağırlık koymak!» olunca demokrasi anlayışını bu derece çarpıtmaktan daha doğal ne olabilir.

«Özgürlük ve demokrasinin özü olan örgütlenme ve dayanışma»...(dır) (Kitle, sayı 12) İşte baylarımızın demokrasi anlayışı, özgürlük anlayışı, bundan dolayı onları kutlamak gerekir çünkü onlar burjuvazinin içimizdeki kalemşörleridir'ler ve bunu açık açık söylüyorlar.

Demokrasi mücadelesi siyasi iktidar mücadelesidir demiştik ve sosyalistlerin ana görevi bu iktidarı ele geçirmektir. Öte yandan demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesi ekonomik-demokratik mücadelenin bir unsurudur ve sosyalistler hiçbir zaman temel olarak bu mücadeleyi seçmezler. Legalite uğruna mücadele, yani legal olanakların sonuna kadar kullanılması ve onların korunması veya genişletilmesi uğruna mücadele ekonomik-demokratik mücadele platformuna girer ve mücadelenin sadece bir yanıdır. Eğer biz «Demokrasinin sınırlarının genişlemesi uğruna mücadeleyi, onu genişleterek yavaş yavaş sınırlarını aşacağımızı, demokrasinin gelişmesi ve kurumlaşması için mücadeleyi, demokratik işleyişe ağırlık koymayı, bunu ise onun içinde örgütlü olarak yer aldığımız takdirde başaracağımızı, onun için böyle bir örgütlenmeyi engelleyen anti-demokratik ka-

nunların kaldırılmasını savunuyor ve bunu savunmak uğruna demokrasi anlayışını çarpıtıyor ve onu örgütlenme özgürlüğü olarak tanımlıyorsak» (Kitle, 11, 12, 16, 19, 64. sayılardan alıntılar) ancak burjuvazinin şemsiyesi altına girerek mücadele vereceğiz, burjuvazi müsade ettiği nisbette, onun açtığı yoldan, işçi sınıfına ve dolayısıyla iktidara yöneleceğiz demektir. Bunu ise tanımlamaya gerek dahi yoktur. Revizyonizmin reformizmin dik alasıdır.

Demokrasi mücadelesinden, demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesini anlamak ve bunu önermek, reformlar uğruna, dönüşümler uğruna mücadeleyi önermek değilmidir? Demokrasinin sınırlarının onun içinde yer alarak genişletilmesi ve aşılması, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini temel almak, işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmak demek değilmidir? Oysa «Bizim başlıca ve temel görevimiz, işçi sınıfının politik örgütlenmesi ve politik gelişimini kolaylaştırmaktır. Bu görevi arka plana itenler, mücadelenin her türlü özel metodlarını ve diğer görevlerini buna tabi kılmayı reddedenler yanlış bir yol izlemekte ve harekete ciddi zararlar vermektedirler... Politik pro-

paganda ajitasyon ve örgütlenmenin alanını ve muhtevasını sınırlayanlar... otokrasiye karşı yapılan mücadelede ondan kısmi imtiyazlar için taleplerini büyük bir hevesle otokrasiye karşı politik mücadele yerine ikame edenler ve bu kısmî imtiyazi taleplerini bir devrimci partinin bir işçi sınıfı partisinin otokrasiye karşı sistemli ve amansız mücadelesi mertebesine yükseltmeyi temin etmek için gerekeni yapmayanlar...« (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması, Ser yayınları, s. 12 a.b. c.) ekonomizmin batağına batmazlar mı? Hareketi burjuvazinin kuyruğuna takmazlar mı?

Demokrasi mücadelesini bu şekilde çarpıtan bir anlayış, somut tedbirler ve sosyal reformlar uğruna mücadeleyi ön plana çıkartır. Oysa «Devrimci sosyal demokrasi reformlar uğruna mücadeleyi eylemine her zaman katmıştır ve şimdide katmaktadır. Ama sosyal demokrasi iktisadi ajitasyonu (biz buna bazı demokratik talepler uğruna mücadeleyi de katabiliriz. D.G.) sadece hükümetten çeşitli tedbirleri yerine getirmesini istemek için değil aynı zamanda (ve özellikle) hükümetin bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek için kullanır... Kısaca devrimci sosyal demokrasi, bütünün bir parça-

sı olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna, ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar.» (Lenin, Ne Yapmalı, Sol yayınları, s. 79-80)

Sonuç olarak demokrasi mücadelesi (politik mücadele) ve demokrasinin sınırlarını, genişletme mücadelesi (ekonomik-demokratik mücadele) arasındaki bağı gözden kaçırmamak ve birincinin belirleyiciliğini her zaman korumak gerekir. Çünkü «Unutmamalıyız ki kısmi talepler için yönetimle yaptığımız mücadeleler ve belirli imtiyazların kazanılması, aslında ileri karakolların karşılaşması niteliğindeki düşmanla yapılan küçük çatışmalardır...» (Kitle İçinde Parti Çalışması s. 15) Aslolan ise düşman kalesinin zaptıdır.

Demokratik kitle örgütlerini böyle bir demokrasi mücadelesi anlayışı içinde düşünmek gerekir. Demokratik kitle örgütleri, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdırlar ve mücadeleleri bu anlamda sadece ekonomik-demokratik değildir. Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik mücadelenin temel alan olması ayrı bir olaydır; bu platformdaki mücadelede dahi siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır. Yani kitle

örgütlerinin görevi tek başına kitlelerin sadece «ekonomik-demokratik» sorunlarıyla uğraşmak değildir. Bir gençlik örgütünün görevi bu anlamda salt «akademik sorunlarla» uğraşmak değildir alan olarak böyle bir alanda mücadele etseler dahi. **Siyasi mücadelenin, belirleyiciliği, bu örgütlerde hakim olan, olması gereken anlayıştır.** Yani kitlelerin ekonomik ve demokratik sorunlarına çözüm bulmak tek başına amaç değildir, amaç bu sorunların doğru çözümüyle halkımızın bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesine sahip olduğu tabanı çekebilmek, aktif olarak bu mücadeleye katabilmektir. Bu ise elbette onların sorunlarını çözmekten, onlara doğru önderlik etmekten geçer. Demokratik kitle örgütlerinde hakim olması gereken bu anlayış 'kitlesine gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu göstermektir' şeklinde özetlenebilir. Eldeki tüm olanaklarla günlük talepler uğruna mücadeleyi, reformlar uğruna mücadeleyi, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesine yani demokrasi mücadelesine, siyasi iktidar mücadelesine tabi kılmaktır. Yani mücadeleyi reformist bir anlayışla değil devrimci bir anlayışla sürdürmek ve mücadeleyi salt tavizler uğruna mücadeleye indirgememek gerekir.

Bunu belirttikten sonra şimdi demokratik kitle örgütleri üzerinde biraz duralım ve onun özelliklerini açmaya çalışalım.

Genel olarak demokrasi mücadelesi içinde, kitlelerin ekonomik-demokratik talepleri platformunda mücadele eden bu kitle örgütlerinin en temel iki görevi vardır. Bu iki görev elbette bu örgütlerin yapılarıyla sıkı sıkıya ilintilidir. İkinci broşürde genel olarak bu örgütlerin alabildiğine geniş örgütler olması gerektiğini belirtmiştik, ayrıca bu örgütleri diğer bir belirgin özelliği bunların çeşitli meslek gurup ve tabakalarını örgütlemiş olmaları, oldukça heterojen bir tabana sahip olmalarıdır. Bu örgütlerin ilk görevi (bu örgütlere öncülük eden sosyalistlerin) içinde örgütlendikleri kesimin mücadelesini işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesine tabi kılabilmektir. Örgütün kitlesini (sendika ise işçiyi, öğrenci örgütü ise öğrencileri) halkın bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin saflarına çekmeli bu kesimin en aktif biçimde mücadelenin genelinde yer almasını sağlamalıdır. Başka bir deyişle o kitleye gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu göstermelidir. Bu işçi sınıfının siyasi hareketinin ivmesini yükseltmektir. şeklinde özetlenebi-

lir. Örgütün bu birinci görevinin kaçınılmazcasına bir ikinci görev ile beraber düşünülmesi gerekir. Bu da sosyalist harekete kalıcı elemanların sağlanmasıdır. Yani üyelerine bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğini göstermek, sosyalizmi öğretmek ve böylece sosyalist harekete (hatta işçi sınıfı partisine) kalıcı elemanlar kadrolar kazandırmaktır. Bu anlamda kalıcı bir çalışma yapmaktır. Bu ikinci görev birinci görevin sıhhatli olarak yerine getirilmesinin temel taşıdır. Bu örgütlerin, yalnızca ekonomik-demokratik doğrultuda mücadelenin gelişmesi ve örgütlenmesi için son derece yararlı olmakla kalmayıp (yani ivme olarak işçi sınıfının siyasi hareketini yükseltme) aynı zamanda siyasi ajitasyon ve devrimci örgütlenmenin çok değerli yardımcısı oldukları söylendiği zaman kastedilen işte budur. Devrimci örgütlenmeye yardımcı olmak o harekete sıhhatli elemanlar kazandırmak ve hareketin genel olarak ivmesini yükseltmekle mümkündür.

Bu ikili görevin sıhhatli şekilde yerine getirilmesi, bu örgütlerde sosyalistlerin doğru öncülüğüne bağlıdır. O halde bu örgütlerin bizim anladığımız anlamda örgütler olabilmesinin temel şartı sosyalistlerin bu ör-

gütlerde öncülük etmeleri ve bu görevi doğru olarak yerine getirmeleridir. Şimdi bu örgütlerdeki sosyalistlerin öncülüğü ve doğru öncülüğün nasıl olması gerektiğini biraz açalım.

Öncülük sorunu bir pazarlık sorunu değildir, o uzun bir mücadele döneminin ürünü olarak bizzat mücadelenin içinden çıkar. Yani öncü o mücadele içinde yığınları en doğru talepler etrafında örgütleyen, yığınların ekonomik ve kendiliğinden taleplerine en doğru siyasi özü vererek tekrar ona sunan kişidir. Bu ise en ileri teoriyi kendilerine kılavuz edinmiş kişilerin işidir. Yani, kitlelerin taleplerini doğru yorumlama ve onları siyasi iktidara karşı yöneltme, kitlelerle bu anlamda doğru temeller üzerinde siyasi bağ kurma öncülüğün temel şartıdır. Bu işi gerçekleştiren kişi ise sosyalisttir. Bu anlamda öncülüğü gerçekleştirmek için ne yapmak gerekir?: Nerede belirirse belirsin, halkın hangi tabaka ya da sınıfını etkilerse etkilesin zulüm ve baskı düzeninin bütün belirtilerine karşı tepki gösterebilmek, kapitalist sömürünün tümünü kucaklayan tek bir tabloyu çizebilmek, sosyalist inançlarını ve demokratik isteklerini herkes önünde ileri sürübilmek için pro-

letarya uğruna mücadelenin anlamını herkese açıklayabilmek için ne kadar önemsiz görünürse görünsün her olaydan yararlanmasını bilmek gerekir. Bunu ise ancak sosyalistler yapabilirler. Çünkü «Sosyalist inançlarını biran bile gizlemeksizin bütün halk önünde genel demokratik görevlerimizi savunmak zorunda olduğumuzu unutan, pratikte her türlü genel demokratik meselenin ortaya atılmasında, öneminin belirtilmesinde ve çözüme bağlanmasında Herkesin önüne geçme yükümlülüğünde olduğunu unutan kimse sosyal demokrat değildir.» (Ne Yapmalı, s. 105)

«Bütün sınıfların siyasi memnunsuzluğunu harekete getirerek, kuvetlileri silkeliyerek, geride kalanları şevklendirerek, proletaryanın siyasi bilincini ve siyasi eylemini geliştirmek için geniş bir dökümantasyon sağlayarak sosyal demokratlar heryerde ön saftadırlar.» (a.g.e sayfa 122)

Öncü olduğunu, öncü birliği olduğunu söylemek yetmez, öyle davranmalıyız ki, bütün öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlamalılar ve bunu kabul etmek zorunda kalmalıdırlar. Bunun yolu ise deminde söylediğimiz gibi ayrı ayrı toplumsal katların, si-

yasi iktidarın (ülkemizde oligarşinin) devrilmesine mümkün ve gerekli olan katılmasını sağlamaktan, bu ayrı ayrı muhalefet katlarının eylemlerine kılavuzluk etmekten geçer.

İşte bütün bunlardan dolayı, bu örgütlerde sosyalistlerin öncülüğü esastır. Şimdi değinilmesi gereken bir diğer konu, doğru öncülüğün şartları, yani öncü ile yığın arasındaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğidir. Önderliğin birinci şartı daha önce söylediğimiz gibi yığınlara doğru siyasi önderlik etmek yani doğru siyasi görüşleri ortaya koymaktır. İlk olarak sorunun doğru bir çözümünü bulmak gerekir ama önderliğimizin sonuçlarını kendi sırtlarında sınanan yığınların deneyi hesaba katılmadığı sürece, doğru bir çözüm bulunamaz. Öte yandan doğru bir çizginin saptanmasını önderlik için tek şart olarak görmek kaba bir yanılgıdır. Doğru bir çizgi ortaya konduktan ve sorunun doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı işin nasıl örgütlendiğine, bu doğru çizginin uygulanması için mücadelenin örgütlenmesine bağlıdır ki, bu da yığınların doğrudan yardımı olmadan yapılamaz. Doğru olarak önderlik etmenin üçüncü şartı, bu kararın yerine getirilmesi üzerinde bir denetimi örgütle-

mektir. «Doğru siyasi çizgi ortaya konduktan sonra örgütsel çalışma bizzat siyasal çizginin kaderi, başarısı ya da başarısızlığı dahil her şeyi belirler... Kararları almak yetmez, bunları yerine getirmek için aygıtların çalışmaya sevkedilmesi gerekir. Kararların uygulanmaya başlaması gerekir. Çalışmayı başlatmakta yetmez, kararların uygulanmasındaki denetleme ve çalışmanın doğru örgütlenmesinin yapılması gerekir.» (Stalin, Örgüt Üzerine, s. 9-17)

Doğru bir önderliğin yerine getirilmesi ise yığınlara öğretme ve yığınlardan öğrenme ilkesinin tam olarak uygulanmasından geçer. Sadece önderlerin deneyleri doğru önderlik yapmak için yeterli değildir ve bu nedenle önderlerin deneyleri yığınların deneyleriyle tamamlanmalıdır. Marksist bilgi teorisinin temeli budur. Kitlelerin sistematik olmayan dağınık görüşlerini alıp, bunları derleyip (araştırma ve inceleme sonucu bunları özümleyip sistemleştirerek) kitlelere götürmek, kitleler bunları kendilerinin görüşleri gibi benimseyip, eyleme dönüştürene kadar bu görüşlerin propagandasını ve açıklamasını yapmak ve bu görüşlerin doğruluğunu kontrol etmek. Sonra tekrar kitlelerin görüşlerini özümlemek, tekrar kitlelere gitmek...

Eğer şöyle bir ayırıma gitmek mekaniklik sayılmazsa sorun daha da açılabilir. Önderler olayları, şeyleri ve insanları sadece bir yandan 'yukardan' görürler, bunun sonucu görüş alanları sınırlıdır. Yığınlar ise tersine şeyleri, olayları ve insanları diğer yandan 'aşağıdan' görürler, bunun sonucu onların görüş alanları da belli bir ölçüde sınırlıdır. Soruna doğru bir çözüm bulmak için bu iki deney birleştirilmelidir. Ancak böyle bir durumda önderlik doğru olacaktır.

«Kitlelerin düşüncelerini al bunları özümle sonra kitlelere git, ısrarla düşüncelerini yay ve bunları uygula ki önderlik konusunda doğru kavramlar edinebilesin. Önderliğin temel yöntemi budur.» (Mao Tse Tung, **İleri**, Ocak 1971 sayı 6)

Yığınlara öğretme ve onlardan öğrenme ne zaman mümkündür? Bu ancak yığınlarla önderler arasında sıkı bağlar (hem siyasi hem de fiziki anlamda) varsa mümkündür. «Yığınlarla bağlantı, bu bağlantıları kuvvetlendirme, yığınların sesini dinlemeye hazır olma, bolşevik önderliğin gücü ve yenilmezliği burda yatar.» (Stalin, a.g.e. s. 39)

O halde demokratik kitle örgütlerinde de öncü rolü oynayan sosyalistler, tabanları-

nın sesine kulak vermeli, onların mücadele pratiğini incelemeli ve böylece politikasının doğru olup olmadığını araştırmalıdır. Yani kitlelere öğretmek yetmez ondan öğrenmek de gerekir. Öncülerle yığın arasında bu söylediklerimizin olabilmesinin şartı karşılıklı güvendir. Bu karşılıklı güven ilişkisi içinde, yığınların desteğini sağlamak ve bunun içinde savunulan politikanın doğruluğunu kitlelerin bizzat kendi tecrübeleriyle anlamalarına yardım etmek gerekir. Bunun yolu ise iknadan geçer. Bir politikanın doğruluğuna kitleler ancak kendi öz tecrübeleriyle inanırlar. Bizim görevimiz bunun için kitlelere yardımcı olmaktır. İkna usulü yönetimde başlıca usul olmalıdır. Fakat öncü ile yığınlar arasındaki bu 'karşılıklı güven' ilişkisi zedelenirse nasıl hareket etmelidir. Özellikle günümüz gençlik hareketleri pratiğinde böyle durumların sık sık ortaya çıkması nedeniyle bu konu üzerinde biraz durmak gerekir. (örneğin ODTÜ boykotu sırasında bu tür durumlar ortaya çıkmış ve öncüler soruna doğru bir çözüm bularak mücadeleyi başarıya ulaştırmışlardır.) Böyle bir durum şu hallerde mümkündür :

1) Öncüler örgütün otoritesini çalışmaları üzerine, yığınların güveni, desteği üze-

rine değil de 'sınırsız' yetkileri üzerine dayandırmaya başlarlarsa,

2) Eğer öncülerin yığınlara götürdükleri siyaset açıktan açığa yanlış ise yani öncüler yığınlarla bağın en temel özelliği olan doğru siyasi bağı kuramıyorsa ve bu yanlış siyasetlerini politikalarını düzeltme yoluna gitmiyorlarsa,

3) Eğer bu politika (yani siyasi öncülük) genel olarak doğru olupta fakat yığınlar bunu benimsemeye henüz hazır değilse ve yığınların bu politikanın doğruluğuna kendi öz tecrübeleriyle inanmaları imkanını sağlamak üzere beklenmek istemez ya da beklenmesi bilinmezse.

Bu sorunların çözümü nasıl olacaktır. Birincisi hiçbir yönetim kendisini kuvvet yoluyla kabul ettiremez, önderler yığınların eğiticisi, önderi, yöneticisi olduklarını unutmamalıdırlar ve yönetimde kalmak ancak kitlelere bu anlamda doğru öncülük etmek onları yönlendirmek ve eğitmekle mümkün olur. Aksi bir yönetim uzun ömürlü olamaz. İkincisi güdülen politikanın yanlışlığında yapılacak tek şey —eğer önderler bu görevlerini yürütmeyi düşünüyorlarsa— politikanın gözden geçirilmesi ve hataların kabul edilmesidir.

Gerçek yöneticilik doğru siyasi önderlikle, doğru politik hedefler göstermekle mümkündür. Üçüncü sorun grift ve karmaşık bir sorundur. Diyelim ki bir partinin politikası doğrudur fakat sınıfın güvenini ve desteğini, sınıf siyasi bakımdan geri olduğu için henüz kazanmamıştır. Böyle bir durumda «Eğer parti, politikasının doğruluğuna, sınıfı ikna etmeyi başaramamışsa, sadece politikası bir bütün olarak doğru olur diye partinin yığınları kesin nitelikteki hareketlerinin insiyatifini ve yönetimini üzerine alması gerektiğini düşünebilirmiyiz? Şüphesiz ki hayır. Böyle bir durumda parti eğer gerçekten yönetmek istiyorsa beklemeyi bilmeli, yığınları politikasının doğruluğuna ikna etmeli, yığınları bu politikanın doğruluğuna kendi öz tecrübeleriyle inanmaları için onlara yardımcı olmalıdır.» (Stalin, Leninizmin İlkeleri, sayfa 151) demekki böyle bir durumda yapılacak şey, yığınları zorlamak değil ikna etmek ve politikanın doğruluğuna inandırmaktır. Ancak bu sağlandıktan sonradır ki doğru bir öncülük söz konusu olabilir.

Buraya kadar demokratik kitle örgütlerinin görevlerini ve sosyalistlerin bu örgütlerdeki öncülüklerinin şartlarını ve yığınlarla

olan ilişkilerini inceledik. Demokratik kitle örgütlerinin özelliklerini incelemeye devam edelim. Sosyalistlerin bu örgütlerde öncülük etmesi, bu örgütlerin ekonomik-demokratik mücadele platformunda siyasi mücadelenin ön planda olmasının şartıdır demiştik.

İşçi sınıfının siyasi iktidara yönelik mücadelesinde bu örgütlerin kendilerine düşeni yapabilmeleri ancak bu örgütlerdeki sosyalistlerin doğru öncülük etmesiyle yani doğru bir siyaseti savunması ve işçi sınıfı ideolojisinin bu örgütlerin mücadele programına hakim olmasını sağlaması gerekmektedir. İşçi sınıfının siyasi iktidara yönelik programı oldukça geniş kapsamlıdır. Ve halk yığınlarının bütün alanlarını kapsar. Siyasi iktidarı amaçlar. Kitle örgütlerinde ise mücadele alanı olarak partiden bağımsız (politikanın bağımsızlığı anlamında değil) bir alan, ona göre daha dar bir mücadele alanı vardır. (Kitle örgütünün mücadele alanı —alan olarak— sadece kendi tabanını kapsar, parti ise tüm halk yığınlarının bütün kesimlerinin mücadelesini sürdürür) Ve bu alanda sürdürülen mücadele siyasi iktidarı amaçlamaz. Yani bu örgütlerin mücadele programları, siyasi eylem programları dardır ve işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinde

yan, tali bir güçtür. Dolayısıyla bu alanda sosyalistler arası daha geniş bir ittifak sözkonusudur. İşçi sınıfının siyasi iktidara yönelik mücadelesinde, yani politik mücadele (parti) arenasında ittifak yapamayacak unsurlar dahi bu mücadele platformunda ittifak yapabilirler. Şimdi kitle örgütlerinde bu durumun ortaya çıkardığı yeni sorunları incelememiz ve bazı sorulara cevap verebilmemiz gerekiyor.

«Ortak çalışmamız için birleşmesi mümkün olan herkesi birleştirmek gerekir.» (Mao Tse Tung, Sağ ve Sol Sapma, s. 8) Hareket noktamız bu olmalıdır. Birlik mutlaka hareketin pratik hedefleri yararına olmalıdır. Yoksa hiç bir şeye yaramaz ve anlam ifade etmez. Ortak hareketin pratik yararları için birleşilmeli fakat bu birliği sağlamadan önce sağlam ve belirli sınırların çizilmesi gereklidir. Birleşebilmek için, ayrıldığımız ve bir olduğumuz yerleri bilmek ve bir olabileceğimiz yere kadar bir olmak gerekir. Aramızdaki ayrılık noktalarını, birleşebileceğimiz yere kadar ki birliğimize engel teşkil ettirmemeliyiz. Ayrılıkçı tavır takınmak demek, hareketin pratik yararları üzerindeki birliğimize engel teşkil etmeyen ayrı düşüncelerimizi bu birliğin

bozulmasında dayanak noktası yapmaktır. O halde ortak hareketin ne olduğunu tespit etmek, bu hareketin pratik hedefleri yararına **birliği ilkeler üzerine pazarlığa oturmadan, asla teorik tavizler vermeden sağlamamız gerekir.** «... karşı devrim içindeki her çatışmadan yararlanmamızı ve onun içindeki ihtilafları genişletmek için aktif tedbirler almamızı ve tecrit politikasına karşı çıkmamızı ve **bütün muhtemel müttefikleri kendi yanımıza çekme politikasını benimsememizi...»** (Mao, a.g.e., s. 72 altını biz çizdik) savunmak gerekir. Zaten Lenin'in ünlü deyişiyle «güvenilmez kimselerle bile olsa geçici ittifaklara girmekten korkanlar, ancak kendisine güvenmeyenlerdir» **(Ne Yapmalı s. 23)**

Yapılması gereken içinde mücadele ettiğimiz alanın, —gençlik ise gençliğin— mücadelesinin programını tesbit etmek ve bu program çerçevesinde ittifakları savunmaktır. İçinde bulunduğumuz alan için ne öneriyoruz, hedef olarak kimleri gösteriyoruz. Somut atılması gereken adımların tesbit edilmesi ve bu adımları başarıyla gerçekleştirebilmek için soruna ortak bakanların birliğini sağlamamız gereklidir. Günümüz Türkiye'sinde hiçbir siyasi yoğunluk içinde mücadele ettiği

platform için (çeşitli kitle örgütleri ve buralarda sürdürülen mücadele kastediliyor) tutarlı bir program önerisi getirememiştir. Bunun en büyük sıkıntısı gençlik içinde çekilmektedir. Bu bizce siyasi bir hareket olarak belli program eksikliğinin yani bunu sağlayacak ideolojinin ve örgütlenmenin eksikliğinin bir ürünüdür. Gençlik konusunda konuyla ilgili pratik önermeler getireceğiz ama en genel hatlarıyla bugün demokratik kitle örgütlerinde şu anlayışın yerleşmesi sağlanmalıdır: Belirli ilkeler ışığında kitle örgütlerinde birliği sağlamak ve o kitle örgütünün programı üzerinde direk hiçbir etkisi olmayan çeşitli konuları, bu örgütlerde ayrılık için bir temel yapmamak ve ayrılıkları bu temelden kaynaklandırmamak gerekir. Ayrılık eğer o kitle örgütünün mücadelesinin programında farklı önermeler yapılıyorsa anlamlıdır ve böyle bir tavır sosyalist tavırdır. Ama günümüz gençlik hareketinde tam tersi bir eğilim (ilerde duracağımız nedenlerden dolayı) gelişmekte, sahte birlikler oluşturulmakta ve ayrı ayrı örgütlenmelere gidilmektedir.

Demokratik kitle örgütü tesbit edilen ilkeler doğrultusunda (ilkeler sorunu bu ör-

gütlerde yürütülen mücadeleleri açıklamada bizce tek başlarına eksiktirler. En genel ilkeler etrafında birlik sağlanabilir ama bu ilkeler farklı yorumlandığı için suni ayrılıklar —bu ilkeler bir problem yapılarak— buradan kaynaklandırılmaktadır). tesbit edilen mücadelenin ortak programının hedefleri doğrultusunda mücadelesini sürdürürken, gerek örgüt içinde gerekse mücadele sürecinde farklı guruplar arasında rekabette doğal olarak sürecektir. İdeolojik mücadeleye hız verilmesi ve bu örgütlerin sosyalizmin birer okulları haline getirilmesi gerekmektedir. Yoğun ideolojik mücadele sayesinde örgüt içi işleyiş daha bir canlılık kazanacak ve soruna ortak bakan gurupların ittifak kurmaları ve mücadeleyi sürdürmeleri kolaylaşacaktır. Böylece kitleler bu yoğun ideolojik mücadele sayesinde farklı guruplar hakkında bilgi sahibi olacak ve sosyalizm bilimi ile yüz yüze gelecektir.

Kitle örgütlerinde farklı grupların varlığı ve bunlar arasındaki rekabetler ile örgütün vermesi gereken mücadele arasında çok grift bir ilişki vardır. Bu durumun her somut şartta tahlilinin yapılması ve pratik önermelerin getirilmesi zorunludur. Fakat biz genel bir

anlayış olarak son günlerde özellikle gençlik içinde filizlenmeye başlayan bazı yanlış eğilimlere değinmek ve bu eğilimlerin ideolojik tabanlarını bulmak zorundayız. Çünkü «Ne zaman yanlış bir politik çizgi hakim olmaya başlarsa, yanlış bir örgütsel çizgi de mutlaka ortaya çıkmıştır.» (Mao, a.g.e., s. 83)

Birinci yanlış eğilim, bu tür demokratik kitle örgütlerinde ne kadar farklı grup varsa, yönetimin bu guruplar arasında, tabanlarındaki ağırlıklarının temsili esas alınarak, paylaştırılmasını savunmaktadır. İlk bakışta gayet kolay ve ucuz bir çözüm yolu. Sorunları derinlemesine bütün griftliğine incelemeden işin kolayına kaçma eğilimi tam küçük burjuvaziye has bir eğilimdir. Derinliğine sorunu bütün boyutlarıyla incelemek gerekirken bunu yapmayıp, yılgınlığa düşerek örgütlerde var olan grupları yönetime getirmek, burjuva liberallerine has bir kafadır. Pazarlıkçı bir anlayışın, eklektik ortak hiç bir ilkesi olmayan birlik anlayışının yansıması olan bu görüşün Marksist düşünceyle hiçbir ilintisi yoktur. Biz biliyoruzki içinde yer aldığımız bir kitle örgütünde yürüttüğümüz mücadele genel siyasi mücadelemizin bir parçasıdır. Ve bu kesimdeki mücadelemiz genel

mücadelemizin ivmesini ileri doğru götürdüğü ölçüde anlamlıdır. Bu ise bu kitle örgütlerinin mücadelesinin programını tesbit etmek ve bu çerçevede bir olunacak unsurlarla bir olarak mümkündür. Yani o kesimdeki mücadeleyi (bizim açımızdan) ileri götürecek unsurlarla belirli ittifaklar çerçevesinde (o kitle örgütünün mücadelesi, programının hedefleri hakkında ortak düşünüldüğü için) yönetim paylaşılır ve mücadele sürdürülür. Böyle bir siyasi mücadele ve program anlayışından kaynaklanmayan, mücadelenin pratik yararları için değil de grupların gönüllerini hoş tutmak için savunulan bu görüş gruplararası aritmetiğin, pazarlığın siyasi mücadelenin yerini almasını savunmaktır. Eğer o kitle örgütünde mücadeleye belirli guruplarla ortak olarak bakılmıyorsa açıktır ki o grupların dışında diğer kesimlerle belirli siyasi hedefler ve tercihler doğrultusunda ittifaklara girilerek mücadele yürütülmeye çalışılır. Bu mücadele gerekirse muhalefette kalarak yürütülür. Birlik anlayışı budur. Biz siyasi bir içeriği ve anlamı olan birliklerden yanayızdır. Bunun dışında bir birlik anlayışının Marksizmle hiçbir ilişkisi olamaz. Bütün grupların ortak yönetimi neyi amaçlamaktadır? Hangi ilkeler doğrultusunda, siyasi

program etrafında birlik savunulmaktadır? Soruna ortak bakmayan iki ayrı gurubun ittifakı anlayışının marksizmle alakası nedir? Bunlar cevap verilmesi gereken sorulardır. Birlik anlayışı bu sorulara verilecek cevaplar etrafında oluşmalıdır. İlkesiz birlik olamaz. Bu tür bir anlayışı savunanlar, kendi gurupçu hizipçi anlayışlarına prim çıkarmayı amaçlamaktadırlar. Yani sıhhatsiz temelerde var olan hizipçiliği korumaktadırlar.

Gelişmekte olan diğer bir yanlış eğilimde bu örgütlerdeki ideolojik mücadelenin dolaylı veya dolaysız olarak karşısına çıkmaktır. «Kitle örgütlerinde yönetimde olanlar kendi görüşlerini bu örgüt adına açıklayamazlar,» biçiminde kendini gösteren bu yanlış eğilim şunu savunmaktadır : Demokratik kitle örgütleri, belirli ilkeler etrafında bir birliğin sonucudurlar. Bu örgütlerde yönetimde bulunanlar ancak bu ilkeler ışığında hareket edebilirler. Yani bu örgütleri ilgilendirmeyen «üst» (!) düzeydeki görüşlerini, bu örgütleri kullanarak kitlelere yayamazlar. Birincisi ilkeler, ikincisi üst (!) ve alt (!) düzeydeki görüşler sorununu açalım. Bu örgütlerin tesbit edilen ortak ilkeler doğrultusunda mücadelesini sürdürmesi gerektiği il-

kesi en temel ve doğru ilkedir. Fakat demin-de söylediğimiz gibi ilkeler sorunu kitle örgütlerinde işleyişi ve mücadeleyi açıklamada yetersizdir. Çünkü bu ilkeler çok rahatlıkla farklı yorumlanabilmektedir. Örneğin Anti-Emperyalizm ilkesi, kimisine göre 'Kapitalizmin en yüksek aşaması Emperyalizme' karşı olmak anlamına gelirken kimisine göre de «Modern revizyonizmin dış politikası olan Sosyal Emperyalizme ve birincisine» karşı olmak anlamına gelmektedir ve bu iki ayrı görüşte aynı örgüt çatısı altındadır. Şimdi eğer yönetimde I. anlamıyla Emperyalizmi savunan varsa bu görüşünü örgüt adıyla açıklayamaz çünkü muhalefet bu konuda onunla aynı düşünmemektedir. O halde muhalefetin ve yönetimin üzerinde anlaşacağı ortak (!) bir emperyalizm tahlili yapmak gerekmektedir. Bu ittifaklar ve ayrılıklar sorununu anlayamamanın getirdiği bir yanlış anlayıştır. Mücadelenin hedefleri ve program konusu yeterince açılmadığı için ve en genel ilkeler birliğin temeli olarak görüldüğü için bu görüşe göre bu ilkelerin ortak bir yorumu (!) bulunmalı ve örgüt kendi adına ancak bu ortak yorumları kullanmalıdır. (örneğin her gurubun anti-faşist, anti-reformist mücadele anlayışı farklı olabilir ama biz ör-

güt adına bunların arasında, ortak bir ideoloji bulmalı ve bunu savunmalıyız.) Bu aslında birinci yanlış eğilimin utangaç bir şekilde ifadesinden başka birşey değildir.

Guruplar örgüt içinde istedikleri şeyleri söyleyebilecekler ama örgüt adına yöneticiler kendi görüşlerini söyleyemiyecekler ortak bir ideoloji bulunacaktır. (örneğin AYÖD yöneticileri bu broşürü AYÖD adına çıkaramayacak diğer gruplarla ortak bir Emperyalizm, Faşizm anlayışı geliştirerek yeni bir ideoloji çıkartacak, gençlik konusunu bu anlayış içinde değerlendirecek, örgüt adına bu üzerinde anlaşılan şeyleri savunacaktır.) Bu ideolojik mücadeleyi boğan, gruplar arası pazarlık anlayışını geliştiren, örgüt içinde yönetim ve muhalefet, çoğunluk ve azınlık yoktur diyen, küçük-burjuva darkafalılığıdır. Böyle bir anlayış kaçınılmaz olarak ikinci büyük yanlış eğilimi beraberinde getirecektir. «Bu örgütlerde yönetimde olanlar 'üst' (!) düzeydeki kendi görüşlerini örgütü kullanarak kitleler arasında yayamazlar.» Bu korkunç bir sağ, menşevik bir anlayıştır. Bir kere bu 'üst' ve 'alt' görüşleri biraz daha açmak gerekir. Bu kelimelerle kastedilen işçi sınıfı hareketinin iktidara yönelik siyasi programı ile, kitle örgütle-

rinde, ekonomik-demokratik platformdaki iktidarı amaçlamayan mücadele programıdır. (daha doğrusu biz bunu anlıyoruz.) Ve ikincisi genel mücadele anlayışının bu özele yansımasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla yöneticiler kendilerinin bu tip kitle örgütleri hakkındaki mücadele programlarını açıklamaları ancak bütün içindeki konumuyla mümkündür. Yani kitle örgütlerindeki emperyalizme karşı mücadele anlayışı elbetteki 'üst' diye adlandırılan emperyalizm tahlilinin bir sonucudur. O halde yönetici anti-emperyalist mücadele anlayışını böyle dile getirir. Bu iki mücadele programı arasında anlaşılamaz bir Çin seddi çekmek her grubu bu örgütlerdeki mücadelenin programı hakkında görüş bildirmemeye götürür. Yöneticiler eğer bu kitle örgütlerini kendi genel siyasi programlarını yürüten örgütler olarak görüyor ve bu amaçla hareket ediyorlarsa sorun başkadır. Bu, kitle örgütlerini parti olarak görme hastalığıdır. Yoksa genel mücadele anlayışı (emperyalizm, sınıflar tahlili, faşizm) içinde bu örgütlenmelerin konumu ve görevlerini anlatma ve açıklama ayrı şeydir. 'Üst' düzeydeki görüşlerin kitle örgütü adıyla açıklanmasını yasaklamak, kitle örgütlerinin fonksiyonunu unutmak, on-

ların genel siyasi mücadele içindeki yerlerini anlamamaktır.

Gençlik konusunda görüşlerimiz elbette ülkeyi tahlilimizden kaynaklanır. Yöneticilerin ülke tahlili hakkında görüş getirmelerini yasaklayıp gençlik mücadelesini yürütmelerini istemek yanlış bir anlayıştır. Yönetici gençlik mücadelesini kendi siyasi mücadele anlayışı içinde, onun ivmesini ileri götürecek şekilde anlaşabildiği, ittifak yaptığı unsurlarla beraber götürür ve bu ittifak ta görüşlerden taviz vermek diye bir şey sözkonusu değildir. Ta başından hangi konularda ayrı düşünüldüğü, hangi konularda birleşildiği belirlenmiştir ve bu birlikte ayrı düşünülen konular söylenmiyecektir, savunulmayacaktır diye bir kayıt koymak, örgütün genel bir siyasetinin olmamasını savunmaktır. Çünkü bu anlayış gruplar arası bağımsız siyaseti savunmaktır ve hiçbir sosyalist bunu öneremez. Gruplararası bağımsız siyaseti savunmak ise daha önce de söylendiği gibi burjuvazinin işçi sınıfına önerdiği bir politikadır. Ve bu örgütlerdeki siyasi ajitasyonun alanını sınırlama (sadece herkesin üzerinde anlaştığı konular), bu örgütlerde ideolojik mücadeleyi reddetme, ondan kaçma ve bu örgütlerin ik-

tisadi dönüşümler uğruna mücadele eden örgütler olmasını savunmak (çünkü bunun dışındaki mücadele üzerinde —siyasi hedefler— anlaşma sözkonusu olmayabilir ve bu örgütteki gruplar en genel olarak ekonomik talepler üzerinde anlaşabilirler) anlamına gelmez mi? Bu en korkunç ekonomizm hastalığı, kendiliğindenciliğe boyun eğmek demek değil midir? Böyle bir anlayış bu örgütleri var olan sosyal düzenin çerçevesi içersinde küçük ve dar eylemlerle sınırlama çabasının bir ürünü değil midir? (çünkü örgüt bütün grupların üzerinde anlaşabileceği eylemleri(!) koyabilir ve mücadeleyi ancak bu anlamda yürütebilir). Hele hele bu örgütün yöneticilerinin kendi görüşlerini kitleler arasında bu örgüt aracılığıyla yayamıyacağını savunmak açıkça Leninizmi inkârdır. «Partililer... parti örgütlerini nasıl koruyup güçlendirmek gerektiğini öğrenmelidirler, legal imkânlardan ne şekilde yararlanmak, yığınlarla bağları güçlendirmek için legal örgütlerden, özellikle yığın örgütlerinden nasıl yararlanmak gerektiğini öğrenmeliydiler...» **«legal örgütler, illegal çekirdeklerin fikirlerini kitleler arasına yaymak için sağlam mevzilerdir».** (Bakınız II. Broşür) Şimdi ülkemizde parti yok diye itiraz edecek baylarımız ve bir de şimdi yönetimde olanlar yan-

lış görüşü savunyorlar diyecekler. Evet öyleyse bizde görüşlerimizi bu örgütler sayesinde yaymayı bu bayların söylemek istediği gibi partinin kurulmasından sonraya ertelemeliyiz.(!) Yalnız Lenin'in bir sözünün altını çizerek yapacağız bunu : «Sendikal örgütler yalnız ekonomik mücadelenin geliştirilmesinde ve sağlamlaştırılmasında büyük değer taşımakla kalmazlar, aynı zamanda politik ajitasyon ve devrimci örgütlenme için çok önemli yardımcı olabilirler.» Yönetimde savunulan görüşün doğruluğu veya yanlışlığı ise özel bir konudur ve bu genel anlayışın dışında değerlendirilmesi gerekir. Çünkü eğer biz bu bayların söylediği genel anlayışı savunursak yönetimde doğru görüş dahi olsa kendi görüşlerini açıklayamaz. Açıktır ki bu da Lenin'in belirtiği gibi kitle örgütlerinin görevlerini ve rolünü küçümsemedir. Ekonomizmi yani burjuva ideolojisini savunmaktır.

Aslında bu yanlış anlayışın daha derin ideolojik kökleri vardır. Ama, yöneticiler kendi görüşlerini bu örgüt vasıtasıyla kitlelere yayamıyacakları için(!) bizde bu konudaki görüşlerimizi açıklıyamıyoruz(!) Fakat şu kadarını belirtelim ki aslında konumuz dışı olan bu kaynaklanış, geçmişin ihtilâlci özüne ide-

olojisine tepki olarak doğmuştur ve açık olarak ekonomizmin, pasifizmin savunuculuğunu yapmaktır.

Buraya kadar genel olarak demokratik kitle örgütlerinin nasıl olması gerektiğini ve ana özellikleri konusunda bir kaç şey söyledik. Şimdi son olarak da bu örgütlerin çalışma tarzı ile ilgili olarak bazı şeyler söylemek gerekiyor.

Bu örgütler mümkün olduğu kadar geniş olması gereken, en genel olarak tüm anti-emperyalist, anti-faşist unsurları kapsaması gereken örgütlerdir. Çalışmaları mümkün olduğu kadar açık olmalı ve gizli olmamalıdır. Çalışmalarda en geniş şekilde üyelerin faal olarak rol almaları sağlanmalıdır. Çalışmalarla kitlelerden kopuk, sekter metodlara başvurulmamalı, bir sosyalist partinin çalışma şekilleri ve metotları kopya edilmemelidir. Bu örgütlerin çalışma, eğitim ve mücadele metodları şekilleri kendilerinin günlük somut çizgisine ve gereksinmesine cevap verebilmelidir. Tüm üyelerini en geniş şekilde çalışmalara sefer edemeyen bir örgüt görevlerini tam olarak yerine getiremez. Örgütün görevi bütün güçleri görevlendirmeyi ve onları uygun çalışmalara yöneltmeyi bilmektir. Özellikle günümüz

gençlik örgütlerinde bu sağlanamamakta, iş yapan kadro sayısı çok az olmakta bunun yanısıra toplantılarda herkes istediği gibi gevezelik edebilmekte ve rahatlıkla eleştiri hakkını kullanabilmektedir. Oysa 'yönetimde merkeziyet, çalışmalarda ise en geniş ademi merkeziyet' ilkesine göre hareket eden örgüt 'eleştiri hakkı çalışmaktan doğar', ilkesini uygulamalı ve iş yapmayana, çalışmayana bu hak verilmemelidir. Ama öte yandan elemanları işe koşmak, onları en iyi şekilde faydalı olabileceği alanlara göndermek örgütün görevi olmalıdır. «Kadrolar konusundaki doğru siyasetin ne olacağı sorunu bütün devrimci emek hareketi için, yalnız partimiz için değil sosyalist gençlik birliği ve bütün diğer kitle örgütleri için, bütün devrimci işçi hareketi için büyük önem kazanmaktadır.» (Dimitrov, F. K. Birleşik Cephe, s. 172) Bu örgütlerde alınan kararlar eğer onları uygulayacak karar yoksa boş kâğıt parçaları olarak kalacaklardır. Bir hareketi yürütmenin en temel şartı o işi yapacak kadroların varlığıdır. Şu anda özellikle gençlik örgütlerinde 'adam yok ama muazzam sayıda adam var' ilkesi geçerliliğini korumaktadır. Sürekli olarak bu hareket içine yeni unsurlar katılmaktadır. Bize düşen görev bu yeni kişiler arasında organizasyonu, görev bölü-

şümünü sağlamak ve iş yapan kişi sayısını arttırmaktır. Bu da kadrolar konusunda doğru bir siyasetin güdülmesiyle olacaktır. Dimitrov, kadrolar konusunda doğru bir siyasetin şartlarını şöyle sıralıyor: İlk olarak insanlarımızı bilmek. Kadroların sistemli bir incelemesini yapmak gerekir. Bu inceleme sayesinde daha önce keşfedilmemiş yeni unsurlar ortaya çıkar, diğer taraftan ideolojik ve siyasal olarak zararlı, yabancı unsurlardan hareketin arınmasını sağlar. İkincisi kadroların uygunca terfileri, bu terfi konusunun pratik olarak gençlik örgütleriyle bir ilintisi yoktur fakat sorunu bir diğer şekliyle şöyle formüle edebiliriz. Görev verilecek kişilere dikkat edilmelidir. O kişinin görevi yerine getirme yeteneği ve yığınlar arasındaki etkisi, cesareti, sevilip sevilmemesi görev verilirken dikkat edilmesi gereken kriterler olmalıdır. Grup çıkarları önplanda tutularak işe yaramayan unsurlara görev vermek yanlış bir eğilimdir. Dikkat edilmesi gereken, o kişinin, o işi yapıp yapamayacağıdır. Üçüncüsü insanlardan en iyi biçimde yararlanma yeteneği. Her faal üyenin değerli niteliklerini araştırmalı ve bunlardan yararlanabilmeliyiz. İdeal insan yoktur. Her kişi kendi yeteneğine, kabiliyetli olduğu alana göre iş yapmalıdır. Dördüncüsü kadroların uy-

gunca dağıtımıdır. Bu son iki sorun günümüz gençlik hareketinde kendini açıktan açığa hissettiriyor, genel katılım (kitlevi anlamda) yüksek olmasına rağmen, iş yapan elemanların azlığı ve bir de bu az kişiler arasında da sistemli bir dağılımın yapılamayışı en acil sorunlardandır. Zaten pratikte koşturan kişinin azlığı ve bu az kişilerin her işe koşturulmaları yani herkesin her işe koşması mutlaka çözülmesi gereken bir problemdir. Sistemli bir iş bölümüne gidilmesi, görevlerin yeteneklere göre dağıtılması, hem yeni çalışma alanları doğuracak hem de daha verimli işler yapılmasını sağlayacaktır. Ama bu bizce teknik bir sorun değildir. İdeolojik bir kaynaklanışı vardır. Bundan dolayı yapılması gereken bu genel hastalığı tesbit etmek (yapının sıhhatli bir çözümlemesini yapmak) ve onun ışığında bu sorunlara çözüm aramaktır.

TÜSTAV

TÜSTAV

Emperyalizme ve oligarşiye
karşı
DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar, siyasi dergi
Fiyatı: 250 kuruş
ABONE OL
ABONE BUL
OKU
OKUT
YAY

Abone tarifesi :

	Yurtiçi	Yurtdışı
Yıllık	50 TL.	75 TL.
Altı aylık	30 TL.	45 TL.

Yazışma adresi :
Kumrular sokak, 4/10 Yenişehir/ANKARA

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ İÇİN

EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGECİLİK

(Çıkıyor)

TÜSTAV

Devrimci gençlik
Yayınları : 4

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ
EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE
ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE
(Çıkıyor)

TÜSTAV

Devrimci gençlik
Yayınları : 5

TÜSTAV

Yazışma ve İsteme Adresi :

DEVRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI

Kumrular Sok. 4/10 Yenişehir ANKARA

TÜSTAV

Bu gün gençliğin toparlanmasını sağlamada en önemli ögelerden birisi de ideolojik mücadeledir. Biz Devrimci Gençlik Yayınevi olarak gençliğin sıhhatli ideolojik temeller etrafında toparlanmasının ancak onun eylem programının açılmasıyla mümkün olacağı inancındayız. Bu amaçla gençlik hareketi ve onun devrimci eyleminin birliği üzerine bir dizi broşür hazırladık. Bu broşürlerin her bir ayrı ayrı içeriklerde olmasına rağmen temel bir amaca, gençlik hareketinin sorunlarının çözümüne yönelik olduğu için bir arada değerlendirilmesi gerekir.
Broşürler sırayla şunlardır :

1 — **MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE**

2 — **GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME**

3 — **DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ**

4 — **EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGECİLİK**

5 — **GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE**

2.5 TL.